

Langleri.

13. bl. | Laugardaginn, 26. maí 1900 | 1900.

"Höndu skilurinn á Eyra-áttarinn - þinnu rétti og samna grundvelli Góðtemplara reynningar?"

Þetta er spurning, sem þú heitir að þessum li - nefnd Eyra-áttarinnar hefur lagt fyrir mig, lík - til útlausna, en sjálf þú til umsigðar. Ef þú ert vörð á þessari spurning krefst þú annars hönd þessa, þá er það vitandi að mig skortir á að reyni og greini til slíks. En spurningunni er þannig haldar, að hver góttur og gæddur reynir þessu eigi annað en innibrenndi svar og umsigðar á einu ordi - þýðingarnar minna en litla ordinu.

Þá, þó ef þú ert vörð eigi, myndi ég hafa þá, en eigi heldi sig það geta, telja skuldu sína þá at koma til útlausna, en segja sig úr lofunum við það.

Jafnvel þó at áliti á þessari spurningu sé hærmett svar, þá vil ég þó - enni sigf. vopna blóðvörðum sem þessar línur minna atladar - leitast við at gora grein fyrir svári minnu og taka spurninguna til nákvæmari athugasemdar.

Skuldu minni vora í vafa um þetta, þá er réttar, at skoda grundvallar atviki G.T. reynningar og bera þann saman við ástand skilurinnar. Viðskilum úr þ.

1. atv.: „Algi. afn. alba ofenigvörðva til dreifingar“.

Þat hefir komið fram at dreifing hefir verið í ofa hvernig skilurinnar fullnægja þessu atviki, þar sem það er vitandi. at við hefir greiðt at modl. þessra hafa meira

at minna dreifing, hvítl. ol. á ástand. En þá er þess at geta, at ósannat er með öllu at það sé minna til vithund; þó of afenigi, og óþakki minni at fullnægja at það hefir hér aldrei verið einu sinni notað sem skilurinn undir brottamál samvotunum, sem Góðlega sýni at menn eru síðar en svo sam brottur minni at afenigi sé í þó, þó einu sinni madau halli þó fram. Ef menn vissu at afenigi vori í þó, segir það sig sjálf, at þessu sem brottlegir vöru, myndu þessu þó og eigi vörðum minni sýndir sína þó of allt annari vörð vöru minnar. Þó at það hafi ein hverniginn vörð: ein hverniginn þannat í þessum, þá hegg ég at það þann sé yfirlit of líkum á lötu og hrossa - þýðing atviki var þannat kristum minni þessu og hafi í raun og vörð líka þýðing fyrir Replumum, þat hafi á sínum lína fyrir trúarbrogtin, sem sé at einu þat at hvítl. ol. geti verið þessu til afenigis nauðvar, eins og hrossa þýðing minni á blóðveiglu minna og sama er þá at segja minni dreifing á höld þessu dreifingunna sem Góðlega hafa Templara og galti þó verið þessu atviki til at þann þessu at eigi þann. at meðan eigi er sannat at hvítl. ol. þat, sem hér er dreifing of templumum sé afenigi, en hafi beinlínis farið at þessu til at brotta beinlínunni, hlyst ég at áliti at skilurinnar hér standi á réttum grundvelli í þessu atviki, eins og það er minni vörð áliti at trúarbrogt okkar Eyra-áttarinn standi á krist - legum grundvelli þó við etum hrossa hlyst að maðle eigi síðar, þó ein hverniginn stendur í þessum

Reglummi bjóti lof heimar sta gæði fram hjá
einstökum lagi atvöldum. Enda þó af áliki á þat
mogi samt ekki eign sér stóð, lélyt og þó á jata á á stund
um at minnsta kosti bjóti "naundeyri" þau lof eins og
omur og etli orskt þess hatlar sér stóð hér, þá vdr
stútt umar hér heinarta undankleuning frá Reglummi
um allan hein. Þess er á fullviss.

Þó kemur 6. og síðasta at. um útbreiddu Regl-
ummar: þat dýkt vdr augnum, at "Eyrarrosin" 17-7,
með br. Sigurd Eiríki. í bjóti fylkingar lefir gíot
mjög mikil vdrkloga í þessu efni, og þat hyggja, at
síðan "Nýársdögurinn" 17-8. vdr til, umm þat vera áliki
margra manna at hann hafi notat þess til tókileg-
u þó jafnframt legfily. mdr til þess at fylgja
mrdt. sínum með godum árangri. Þessi stórf
otkennuma ein meiri en nof til at sýna at þó stunda
á rethrum grundvelli G.T. Reglunnar hvat þetta enerli,
eigi síður en hin fyrri, sem og ní þessir hafa tekið
af allan efa um, hafi hann annars verið til.

Þóth in þannig sé sýnt og sammat at sketturmar stund á tínum
setta gysama grundv. G.T. Regl. þá er ena þar með dýkt,
at þessar okkard séa þessu góðar og þó ekki at vera
og þessu at vera; en þat kemur ena þessari þessum
með hverning ávottakir meim homa fram í einstökum
stóðum, endar er þat. notkand, sem ena má gíora krefu
til at slíkt geti verið gællalaust með öllu. Henni meim en
ni einu sinni - yfir hóf at tala - soona gíortir: mis-
jafnir og gæta ena áður vdr verið. Vdr notkand
at fima þá stelli sem vdr starfandi og vaxandi, en sem
orkost þrú at fundid at meim leylti; stelli, þar þu
bróturbandi vdr áldungr blápradalaut og brúskleik
augu at fima; Vdr þat, þá teldi og G.T. Regl. og þar
þó þá vdr lúid at gíora þat sem vdr erum ni at leifar,
vdr at gíora: meim og manast vdr þá lúid
verja kdr. til fulls, kdr. sem á og þar þat gungu

sem handuð þráður gegnum allar gíortir manna, en
en sem alla skortir at meim síð minna leylti; leylti
skort og þó midur um skortir leylti á leylti
sambá of at leikindum roður og þess vegna er at-
full þessum félagskaps leylti at fima í leim þessum.
Þess vegna er alls epti samgjarn, at etlast til þess
af sketturum í Eyrar. at þó síð svo, at ekki mogi
neith at þess fima. Annat mál er þat, at þat er stýlda
okkard allra at gíora allt okkard í þessu til at bdr
þó og leylti á herra stíq með þó at vdr dragu úr
göllum um og afnemá þá. þá þarf at benda í þá og
þat dýktu "kann ein hver at seija. En og held
ekki: þeir seija til síð eptir og þat er ávottakir
þessu stelli þessu adferd at seija til hverning eitth-
hvad á at vera, heldur en þann höttum at þessu me þat
hverning þat eigi ena at vera. — Hér er me þat
eitth at gíora at verja, og glötu og viðhalda kdr. —
Gíornu þat og þá um okkard allt annat gótt til leylti.
at; þeir menn, sem á ein hveru hafa vdr ávottakir
hvort heldur opin berlega sta í leylti, en þat sem okk-
ur en stóð atvdr og þá þarf at yfir vinnu og þat ein-
mitt með kdr. okkard, þó kdr., sem er þessum gar-
o leim G.T. Regl., er ena ein meim síð heimar, heldur
og leka vdr heimar og vdr okkard, auk þess sem hann
er gleggda ein heimi gíortum þar um; þessum
mannir, þó: Gud er kdr. og hver sem er stóð og í kdr.
er stóð og í gúti og gúti í hómum".

O. O.

3 / Smeltki.

Þess notkum á um sta þannig meim þá þessu áld
var þat almennur síður hjá okkard stóðingum, at haldur
stóðleis orfisdrygkjur og ávottakir jafnvel hver sem
jardadur var og var þá ekki separat þannig kdr., stóð,
þóthbrautir, stóðbrautir, skorróid og rúsinu þessum

þalþýskur, með mældum sýstri, Karli og rjóna úti á. Þá var það Karl nokkur, sem hafði tekið sér þá förlu reglu að ef hann var bótinn í slétt samkomu þar sem matar var vor, að hann smattkafi ekki mat allan daginn áður og fór avallt frá landi á heiman veisluþingum um; gæta menn að líkissalnum rennt grunni hvers vegna hann gæti þetta. Einsinnu sem opbar ólög svo, að jafna átti manna an lönda álding sveitarinnar og var fjálmanni miklu bót til erfisdráttunnar og þar með Karli. Þá heimili hús dæna og á kirkju stotum var alllangur og illur vegur yfirferðar bótinnar og veður, en mi var snjótýngi mikil og ófört fyrir meiri og hestur þinn um hávetur var. Karl varð síðbinnari að heiman en hann vildi, þó hann varð að gæpa állum skeppum sínum um morguninn áður en hann fór og þó svo einn á heimili hús lána að hann náði með nammindum í kaffi, sem aðkomendinn var gefur áður en tekið var hafid úti. Þó var haldid til kirkjunnar og á meðan grófin var tekið og biddid var eftir prestinum, sem var állur állur þeim prestnum sem við þessum um í þvi að hann lét alltaf bida eftir sér fullu 2 kl. t. var útblíft. Í 2um branni vins ótaupnum meðal þeirra sem bótinn voru og í náðist. Loka þó svo presturinn og hann fór að jafna áldingum og héli yfir þorum ógnarlanga lof rodu „eins og þegar að versu“, en á meðan hruddi grófin og þó þá fullan tel. Sína að móta hana upp svo at mið vori at hoka dæna karlinnum niðri í hana. Slum voru þvi ekki lúmir at þessu brasti. Öllu fyr en þorid var myrkur og þá átti loka at fara at hoka óförtina í smedingsbíl og norðangardi til at vitja um graukinn. Á emlanum hafðist það, en þá tókú menn upp á þvi at eins og þá var síður, at fara at rada botstólkinn eftir mannvirðingum, efnum og ástodnum og þó þá meðal umars ekki svo lílím sína. Karl var þar nokkur útar-

lega settur og varð at bida einna lengur af állum úti á hladi eftir þvi, at verduft þatti at bjóða þorum til bldis. þorum var þvi ortid kalt og var sammarl. Þarinn at fjma til mozans ekki áður en áðri, sem hafði þinn síttinn at éta heima áður en þeir fóru, þó þeir áttu voru á grauk arqelli um kvöldid. Þegar allir voru sestir, var loka tekið til at sína graukarstálarnar inn á boddid og voru þó ekki neith óáþalagar þvi húsinnar voru eins og þar í stýpi og leigdu sig upp í bótþjá skáninnu ein og þó vði at bidda bótgrötina um at fara ni at éta sig, en þá var aðal skefid eftir og það var bótstalmurinn, en hann var 17 vort og átti at kúpa 2 allur einu áður en athúfing þvjádi. Songurinn gæta fyrir-laksvel, og var þar tekið á állum þeim hljóðum sem til voru, þvi húsinn graukurinn var vosta og aðal atvöld í háltar haldum um daginn, en þá heyrðist á milli hendingu í 10. vortinu, einhver skrandi og veimandi hödd upp í állum songnum: „hérna vantar spón“. Var þá songnum hett, þvi songnum fóru at kalla, enda var þorum síni til at fara at athuga graukinn áður en hann frýsi. Það var gamli karlinn, sem við nánari athugum varð ver vid at eftir allar þessar þraukir um daginn, óþarfa kreddur og lafir, hafði frammi stótu mormumum gleymist at láta spón á bótstíðja þorum svo at hann gæti tekið til vorka vid graukarvinnuna ^{var láta 2. að 4} þegar þaríforid byðist, enda ~~þatti~~ hann upp í síð þá innu húsinnu sem uppúr stótu þegar bótinnuinnur lítu vid og heyrðu hoodan þessi ein-kennilega og eyndarlega hödd þom.

Wessel

Þona W. átaldi hann fyrir það, at hann gæti ekki fandi framhjá veitingu hús nokkum um þess at fjlla sig.

Ritstjórn: Jón Pálsson (ab.m), Oddur Oddsson, Andri Endrunndý, yngri og Guði Jónsson.